

ἄθλινα, ἐξ ἄλλ᾽ ἀκατακλιμα. Ἑπ. Ἡσ. ἄ-θλαστος, ὄν, ὁ μὴ θλάμενος, ὁ μὴ τεθλασμένος, Ἄριστ. Μετ. 4. 8. 5., 4, 9, 10.

ἄθλεύω, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀεθλεύω, μέλλ. -εύσω, Αἰσχ. Πρ. 95 (λυρ.), Κόντ. Σμ., Νόνν.: (ἄθλος, ἄθλον) = ἀγωνίζομαι περὶ βραβεῖου, ἀμύλλωμαι, μάχομαι, πάλαι· ἀθλεύω = ἀπολ. ἀεθλεύειν προκαλλιέτο, Ἰλ. Δ. 389· ἐ. ἀεθλοῦοιμεν, Ψ. 274· ὄφρα... ἀεθλεύοιμιν, αὐτῶν 737· πρὸλ. Ἰσ. Θ. 435· ἀπαξ παρ' Ὀμήρῳ συνσταλμένοι, ἀθλεύωμιν πρὸ ἀνακτος, ἀγωνίζομενος ἡ ὑπερέωμιν δι' αὐτόν, Ἰλ. Ο. 734, ἀπαξ παρ' Ἡρόδ., ἀεθλεύειν, 5. 22, καὶ ἀπαξ παρὰ Πλάτ., ἐν ἀγῶνι ἄθλ., Νόμ. 873E· ἀλλ' οἱ τραγ. αἰετοῖτα μεταγερίζοντα ἀθλεύω, πλὴν τοῦ Αἰσχύλου, ἐνθ' ἀνωτέρω.

ἄθλιός, Ἰων. παρατ. ἀθλοῦον, Ἡρόδ. 1. 67., 7. 212: — μέλλ. -θήσω, Χρησμ. Σιδυλλ. 2. 43: — ἀόρ. **ἤθλησα**, (ἴδε κατωτέρω): — παρακμ. **ἤθλησα**, Πλουτ. Δημητρ. 5: — Μέσ. ἀόρ. ἐνηθλησάμην, Ἄνθ. Π. 7. 117: — Παθ. πρkm. κατηθλησάμην, Σουίδ. (ἄθλος, ἄθλον).

Κοινότερος τύπος τοῦ ἀθλεύω, ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον κατ' ἀόρ. μετοχ. Λαομῆδοντι. ἀθλήσαντες, ἀγωνισθέντες πρὸς αὐτόν, Ἰλ. Η. 453· πολλά περ ἀθλήσαντα = διεκλιθότα διὰ πολλῶν ἀγῶνων, Ο. 30: — μάχομαι, ἀγωνίζομαι ἐν μάχῃ, Ἡρόδ. 7. 212· πρόσ τιμ. 1. 67· ἀθλεῖν ἀθλοῦμαι, ἀθλ. κατὰ τὴν ἀγωνίαν, Πλάτ. Τιμ. 19C καὶ Β, Περλ. Νόμ. 830A· ἤθλησα κινδυνεύματ', ἔγω λάβει μέρος εἰς κινδυνώδεις ἀγῶνας, Σοφ. Ο. Κ. 564· φαῦλον ἀθλήσας πόνον, Εὐρ. Ἰκ. 317· ἀθλεῖν τῷ σώματι, Αἰσχ. 47. 37. II. Εἶμαι ἀθλήτης, ἀγωνίζομενος ὑπὲρ τοῦ βραβεῖου κατὰ τοὺς ἀγῶνας, Σμων. 149, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθ.) 2810b, 2811b.

ἄθλημα, τό, (ἀθλέω) ἀγών, ἀμίλλα, μάχη, Πλάτ. Νόμ. 833C, κτλ. II. ἐργαλεῖον, δι' οὗ ἐργάζεται τις, Θεοκρ. 21. 9.

ἄθλησις, ἡ, ἀγών, ἀμίλλα, ἰδίως ἐπὶ ἀθλητῶν, Πολύβ. 5. 64, 6, Συλλ. Ἐπιγρ. 5913. 36. 2) καθόλου, ἀγών, δυσχερεία, δοκιμασία, ἀθλ. ὑπομείβειν, Ἐπιστ. πρὸς Ἐβρ. ι', 32· περὶ τοῦ μαρτυρίου, Μαρτύριον ἀγ. Ἰγνατ. 4.

ἄθλητης, ὁ, ἀσκητόν. Ἐρωτιαν. ἐν λέξει ἀσκητόν.

ἄθλητῆρ, ἦρος, ὁ ἀρχαιότερος τύπος τοῦ ἀθλητῆς, Ὀδ. Θ. 164. Ἐπιγρ. Ἐλλ. 969.

ἀθλητής, συνεσταλ. ἐκ τοῦ ἀεθλητῆς, οὐ, ὁ, (ἀθλέω) ἀγωνιστής, ἰδίως ὁ ἀγωνίζομενος χάριν βραβεῖου, Λατ. athleta. Παρὰ Πινδ. κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τύπους, Ν. 5. 90., 10. 95· συγχ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2) ὡς ἐπιθ. ἀθλ. ἵππος, ἵππος δι' ἵπποδρομίας ἀγῶνας, Λυσ. 157. 39, Πλάτ. Παρμ. 137A. II. μ. γεν. πράγματος: ἡσπικίαι εἰς... δεινὸς ἀγωνιστής... πόλεμον, Πλάτ. Πολ. 543B· τῶν καλῶν ἔργων, Δημ. 799. 16· τῶν ἔργων (ἐθλ. τῶν πολεμικῶν), Ἄριστ. Πολ. 6. 7, 3: — τῆς ἀθλητικῆς λέξεως, Schäf. Διον. π. Σπυθ. σ. 145· πάσης ἀρετῆς, Διόδ. Ἐκλογ. σ. 551· ἀθλ. γῆς, ἑμπειρος γεωργός, Φιλόστρ. κτλ.

ἀθλητικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, κατάλληλος εἰς ἀθλητὴν, ἔξις, Ἄριστ. Πολ. 8. 8. 3· ἀγῶνες ἀθλ., Πλούτ. 2. 724F. — Ἐπίρρ. -κῶς, ὁ αὐτ. 2. 192C.

ἀθλητρία, θηλ. τοῦ ἀθλητῆς, Ἄθαν. 2, 166.

ἀθληφόρος = ἀθλοφόρος, Δίδυμ. Α. 777A.

ἀθλιότης, ἐς, μὴ πεισθεῖς ἢ βλασθεῖς, Νόνν. Δ. 9. 31. II. ἐνεργ. ὁ μὴ πείνω, ὁ αὐτ. 37. 220.

ἀθλιός, = ἀθλιετός, Γαλην. τὸμ. ΠΓ', σ. 686. ἔκθ. Kühn.

ἀθλιόπαις, παιδίος, ὁ, ἡ, = ἀθλιός, δυστυχῆς εἰς τέκνα, Εὐμῶθ. 213.

ἄθλιος, α, ὄν, ὠσαύτως ὄς, ὄν, Εὐρ. Ἄλκ. 1038, κτλ. Ἄττ. συνηρ. ἐκ τοῦ ἀέθλιος, (ἄεθλον, ἄθλον) = ὁ τὸ ἄθλον φερόμενος, κερδαινῶν ἢ ἀγωνίζομενος περὶ αὐτοῦ, (αὐτῆ ἡ σημα. μόνον ἐν τῷ Ἐπιφω. τύπῳ ἀέθλιος, ὁ ἴδε). II. μεταφορ. ταλαιπωρούμενος, δυστυχῆς, ἄθλιος, ἑλεεινός. (Ἡ σημασία αὕτη μόνον ἐν τῷ Ἄττ. τύπῳ ἀέθλιος) ἐπὶ προσώπων συγχ. ἀπὸ τοῦ Αἰσχύλου καὶ ἐν ἔξῃ: — συγχρ. -ώτατος, Σοφ. Ο. Τ. 815, 1204: — Ἰπποθ. -ώτατος, Εὐρ. Φοίν. 1679: — ἐνίοτε καὶ ἐπὶ βιοτικῶν πραγμάτων: — ἀθλ. γάμοι, Αἰσχ. Ὀ. 779, Εὐρ.: βίος, τύχη, Εὐρ. Ἡρακλ. 878, Ἐκ. 425: — ὠσαύτως περὶ τοῦ προεπινοῦτος δυστυχίαν, τοῦ αἰτίου τῆς ἑλεεινῆς καταστάσεως, ἀρ' ἀθλιον τοῦνεύδου, Σοφ. Ο. Κ. 753, πρὸλ. Ἡδ. 1140· πρόσσω, ἀρ. Εὐρ. Ὀρ. 952: — Ἐπίρρ. τὸν ἀθλιῶς θανόντα, Σοφ. Ἄντ. 26. πρὸλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 707, κτλ. 2) ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, ἄξιος οὕτου, δυστυχῆς, Δημ. 142. 18· τίς οὕτως ἀθλιός ὦστε... = τίς εἶναι τῶσαν ἑλεεινός, ὠστε...; ὁ αὐτ. 536. 7, καὶ γὰρ ἀν' ἀθλιός ἦν, εἰ.. 576, 18. 3) ἄνευ ἠθικῆς τινος σημασίας, ἄθλιος, φαῦλος, ἑλεεινός, θηριῶν ἀθλιῶν βορᾶν, Εὐρ. Φοίν. 1603· ἀθλ. (ωγράφος, Πλούτ. 2. 6F: — Ἐπίρρ. ἀθλιῶς καὶ κακῶς, = κακὰ καὶ ἀθλία, Δημ. 276. 2· ζῆν ἀθλιῶς, Φιλῆμ. Ἀδελ. 109.

ἀθλιότης, ἡτος, ἡ, ἀθλιότης, δυστυχία, Πλάτ. Πολ. 545A, κτλ.

ἀθλιότης, ὄν, (θλιῶς) = ἀθλιότης, Γαλην.

ἀθλο-θεσία, ἡ, -θεσία, ἡ, τὸ ἄξιωμα τοῦ ἀθλοῦσθαι, Ἄριστ. Ἄποσπ. 585, ἔνθα τὸς Δινδ. πρὸλ. Λοβ. Φοῦν. 510.

ἀθλοθετῶ, (τίθημι) = προσείνω βραβεῖόν τι, προσφέρω ἀμοιβάς, Μακκ. Δ', ι', 12· τίνι, Ἀθήν. 539B. II. διευθύνω, κυβερνῶ, Ἡλιόδ. 7, 12.

ἀθλο-θετῆρ, ἦρος, ὁ, = τῷ ἔπομ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1397, 6250.

ἀθλο-θέτης, ὄν, ὁ ἐπιδεικνὼν τὰ βραβεῖα, ὁ δικαστῆς ἢ κριτῆς ἐν τοῖς ἀγῶσι, Πλάτ. Νόμ. 7641). Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 1. 4, 5, Συλλ. Ἐπιγρ. 144. 6., 147. 5, καὶ ἄλλ.: πρὸλ. ἀγωνοθέτης, βραβεύς.

ἄθλον, τό, Ἄττ. συνηρ. ἐκ τοῦ Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀεθλον, (ἔπερ μόνον εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. καὶ Ἡρόδ. καὶ κατὰ τὸ πλείστον παρὰ Πινδ. καὶ ἀπαξ παρὰ Σοφ. (Τρ. 506) ἐν λυρικῷ χωρίῳ). Τὸ βραβεῖον τοῦ ἀγῶνος, βραβεῖον, ἀμοιβή, Ἰλ. Ψ. 413, 620, κτλ.: συγχρὸν παρὰ Πινδ. (ἀν κατὰ τὸ γένος σπανίως δύναται νὰ ἐτακρίωθῃ), Εὐρ. Ἐλ. 43· καὶ παρὰ πείσις, ἀθλα ἀρετῆς, Θουκ. 2. 46, ἀμνηστῆματων, Λυσ. 96. 8: — φράσεις: ἀεθλα κείται ἢ πρόκειται, = βραβεῖα ἐτίθησαν, Ἡρόδ. 8. 26., 9. 101· ἀθλα προφαίνειν, προτιθέναι, τίθεναι = προτείνειν, βραβεῖα, Σεν. Κύρ. 2. 1, 23., 1. 2, 12, κτλ.: ἀθλα λαμβάνειν ἢ φέρεσθαι, λαμβάνειν βραβεῖα, Πλάτ. Πολ. 613C, Ἰων. 530A, κτλ. πρὸλ. Θουκ. 6. 80, ἄθλον νίκης λαμβάνειν, ὡς βραβεῖον, Ἄριστ. Πολ. 4, 11, 17· ἀθλ. ποιῆσθαι τὰ κοινά, Θουκ. 3. 82· τὰ ἀθλα ὑπὲρ ὧν ἐστὶν ὁ πόλεμος, Δημ. 26. 11· ἀθλα πολέμου, ὁ αὐτ. 41. 25· τῆς ἀρετῆς, ὁ αὐτ. 489, 21· ἄθλον προκρίσσει τὴν ἑλευθερίαν, Ἄριστ. Πολ. 7. 10, 14. II. = ἀθλος = ἀγών· ζῶνουνται τε νέοι καὶ ἐπενύθονται ἀεθλα, Ὀδ. Ω. 89· πρὸλ. Ξενοφάν. 2. 5, Πινδ. Ο. 1, 5, καὶ ἴδε ἀθροῦσις = μεταφ. = βραβεία, ἀθλα, πάλη· συγχερὸν τὸ δὲ ἄθλον, Αἰσχ. Ἰκ. 1034, πρὸλ. Πρ. 634· πολλοὶν ἔλεεν δύσπρωτων πόνων ἄθλ', Σοφ. Φ. 508· ἀεθλ' ἀγῶνων, ὁ αὐτ. Τρ. 306: — αὐτῆ ἡ χρήσις κατακρίνεται ὑπὸ τοῦ Λουκ. ἐν Σολοικ. 2, πρὸλ. Κορατῆ Ἰσοκρ. Πανηγ. 37.

III. κατὰ πλῆθ. τὸ μέρος ἐνθα ἀγωνίζονται, Λατ. arena, Πλάτ. Νόμ. 868A, 935B. (Πεοὶ τῆς δίχης, ἴδε ἐν λ. ἀθλος).

ἀθλονεικία, ἡ, ἡ δὲ ἐκ φιλονεικίας ἔρις ἢ ἀθλονεικία. Σχδλ. εἰς Πινδ. Ν. 3, 11· ἰσραμ. ἀντὶ ἀθλονεικία, ἴδε κατωτέρω.

ἀθλο-νίκης, ὄν, ὁ, νικητῆς ἐν τοῖς ἀγῶσι, Εὐστ. Πονημ. 173. 25.

ἀθλο-νικία, ἡ, νίκη ἐν τοῖς ἀγῶσι, Πινδ. Ν. 3. 11.

ἄθλος, ὁ, συνηρ. ἐκ τοῦ Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀεθλος, ἔπερ μόνον εὐρήται παρ' Ὀμήρ. (πλὴν ἐν Ὀδ. Θ. 160.), καὶ πρὸ πάντων παρὰ Ἡρόδ. καὶ Πινδ. Ἀγῶν εἶτε ἐν πολέμῳ εἶτε ἐν παιδιᾷ, ἰδίως ἀμίλλα περὶ βραβεῖου, μύθος, κόπος, ὡς τὸ πόνος, Λατ. labor, Ὀμ., νικᾶν τοιῶδ' ἐπ' ἀέθλω (περὶ τῶν ὄπλων τοῦ Ἀχιλλεύου), Ὀδ. Α. 548· ἀεθλος πρόκειται, ἀγών πρόκειται, Ἡρόδ. 1. 126· ἀεθλον προτιθέναι = ὀρίζειν, ὁ αὐτ. 7. 197· ἄθλοι Δελφικοί, Πυθικοί, Σοφ. Ἡλ. 49. 682· συγχ. παρὰ Πινδ. μεταφ. ἀγών, μάχη, πάλη, τραγ., ὡς Αἰσχ. Πρ. 702. 752, Σοφ. Ἄντ. 856: — Περὶ τῆς κυρίας διακρίσεως μεταξὺ τοῦ ἀθλον καὶ τοῦ ἀθλος, ἴδε ἀθλον, II. (Ὁ ὀρθὸς τύπος τῆς λέξεως φαίνεται ὡς ἀφρο-θλος, ἀφρο-θλον ἐκ √FΘH μετὰ προθεματικῆς α, πρὸλ. Λατ. vas (vadis), Γοτθ. vadi (fignus), Παλ. Σκανδιν. vedja, (ἀγγλ. to wager διακινδυνεύω), Παλ. Ἰγρήλ. Γερμ. wetti, (Γερμ. wette).

ἀθλοσύνη, ἡ = ἀθλος, Ἄνθ. Π. 6. 54.

ἀθλοφορέω, εἰμι ἀθλοφόρος, νικητῆς, Σχδλ. εἰς Ὀππ. Ἄλιευ. I, 507.

ἀθλοφορικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς ἀθλοφόρον, Νικητῆς. Παρλ. 324A.

ἀθλο-φόρος, ὄν, ὁ ἀποκομίζων τὸ βραβεῖον, νικητῆς, ἵππος Ἰλ. I. 124· ἀνδρὸς, Πινδ. Ο. 7. 13, κτλ. Ἰων. τύπος ἀεθλ-, Ἰλ. X. 22, Ἡρόδ. 1. 31. II. ὁ διδούς ἢ παρέχων βραβεῖα, ἀγῶνας, Συλλ. Ἐπιγρ. 1582.

ἄθλο-σός, ὄν, μὴ τεθλωμένος, καθαρὸς, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἰστορ. Συγρη. 51.

ἄ-θλωστος, ὄν, μὴ τεταραγμένος, τεθλωμένος, ἐπὶ ὕδατος, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 593· ἐπὶ καθαροῦ ἀέρος, Λουκ. Τραγ. 62.

ἄθροος, ὄν, (θορεῖν) ἐπὶ ἀρρένων ζῴων, ὁ μὴ ἐπηθήσας, ἢ μὴ βατεύσας θήλειαν, veneris experts, Ἄντων. Διεβράλ. 13.

ἄ-θορυβήτος, ὄν, ὁ μὴ θορυβημένος· τὸ ἀθ. = ἀταραξία πνεύματος, Ἄγρσ. 6. 7.

ἄ-θόρυβος, ὄν, ἄνευ θορύβου, ἀτάραχος, ἡσυχός, Πλάτ. Νόμ. 640C. — Ἐπίρρ. -βως, Εὐρ. Ὀρ. 630.

ἄθος, ἄνω, ἀντὶ ἠθός.

ἀθραγηνή, ἡ, εἶδος δένδρου, ἔξ οὗ ἐλαμβάνετο προσάναμμα, (τοκα), Θεοφρ. I. Φ. 5. 9, 6.

ἄθρακος, ὄν, (θράσσω) = ἀτάρακτος, Σοφ. Ἄποσπ. 812.

ἄθράνευτος, ὄν, ἐξηγείται διὰ τοῦ ἀθρατῶος πθ. νὰ σημαῖν ἄνευ προσκεφαλαίου, Εὐρ. Ἄποσπ. 573, Α. Β. 352.

ἄ-θραυστος, ὄν, ὁ μὴ τεθραυσμένος, μὴ καταστραμμένος, ἀβλαβής, ἀκέραιος, Εὐρ. Ἐκ. 17, κτλ.: — ἐν δὲ δύναται τις νὰ θραύσῃ, Ἄριστ. Μετ. 4. 8. 5, κτλ.

ἄθρειω, ἀθροῖναι, ἰδὲν ἐπιθυμοῦντες, Σουίδ. Καὶ παρὰ Μανθ. ε', 60, καὶ δὲ Κρόνου περάτηθεν ἀθροισμένου ὑπὲρ ὤρης.

ἄθρεπος, ἐσραμ. γραφὴ ἀντὶ ἀτρεπτος, Ἄνθ. Π. 5. 178.

ἄθρησῆ ἢ ἀθρέω, μέλλ. ἦναι, (ἴδε Ἐκμολ. Μήδ. 519): ἀρ. εὐκτ. ἀθρήσειε· ἀπαρ. ἀθρήσαι, Ὀμ., Σοφ.: μέσ. ἀόρ. ἀθρήσασθε, Τίμων 6: — Ἐπ. μετοχ. ἀθρονομένου, Μανθ. 6. 60. (Ἡ βίβα φαίνεται νὰ εἶναι μετοχ. ΘΕΡ μετὰ προθεματικῆς α· πρὸλ. θράσω) =